

Fľaša s vodou opäť putovala medzi nimi tromi. Už bola dopoly prázdna.

Piesčítý chodník križoval širokú dláždenú cestu. Medzi prastarými, mierne klenutými kameňmi rástla zvädnutá tráva. V spodnej časti cesty sa po oboch stranách týčili dve rímske víly so stĺporadím.

Tigrí tím zostal stáť uprostred uličky.

„Určite máš so sebou ďalekohľad,“ povedala Bea Lukovi. Okamžite jej ho podal. Pridržala si ho pred očami.

Medzi vilami sa náhlili ľudia. Nijakí návštevníci, ale ľudia v rímskych odevoch. Dvaja otroci ťahali drevenú káru. Dookola pobehovali kvokajúce sliepky, osol vyhadzoval zadné kopytá.

„Aj toto je atrakcia múzea?“ čudovala sa Bea.

Chlapci jej vzali ďalekohľad, aby sa aj oni mohli pozrieť.

„Vyzerá to, akoby tam dolu bola časová diera, cez ktorú sa dá dostať do rímskych čias,“ zamrmľal Luk so zvrášteným čelom.

Patrik si od vlhkého tela odlepoval prepotené tričko.

„Časové diery neexistujú. Určite sa tam len niekoľko ľudí hrá na starých Rimanov!“

Aj Bea si pomyslela, že je to tak.

„Ak si chceme pozrieť sochu toho gladiátora, musíme pridať do kroku!“ poháňal kamarátov Patrik. „Tie zrekonštruované víly sú dole. Tam sa máme neskôr stretnúť s ostatnými.“

„Máš pravdu,“ povedal Luk a ďalekohľad schoval naspäť do tašky.

